EVROPSKA KOMISIJA

Bruselj, 22.12.2010
COM(2010) 779 konč.

SPOROČILO KOMISIJE SVETU, EVROPSKEMU PARLAMENTU, EVROPSKEMU EKONOMSKO-SOCIALNEMU ODBORU IN ODBORU REGIJ EVROPSKEMU PARLAMENTU, SVETU, EVROPSKEMU EKONOMSKO-SOCIALNEMU ODBORU IN ODBORU REGIJ

Uporaba Direktive 2004/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine

SEC(2010) 1589 konč.

SPOROČILO KOMISIJE SVETU, EVROPSKEMU PARLAMENTU, EVROPSKEMU EKONOMSKO-SOCIALNEMU ODBORU IN ODBORU REGIJ EVROPSKEMU PARLAMENTU, SVETU, EVROPSKEMU EKONOMSKO-SOCIALNEMU ODBORU IN ODBORU REGIJ

Uporaba Direktive 2004/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine

POVZETEK

Učinkoviti načini uveljavljanja pravic intelektualne lastnine so nujni za spodbujanje inovativnosti in ustvarjalnosti. Direktiva 2004/48/ES o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine usklajuje minimalna sredstva, ki jih imajo imetniki pravic in javni organi na voljo za ukrepanje zoper kršitve pravic intelektualne lastnine. Poleg tega določa splošni okvir za izmenjavo informacij in upravno sodelovanje med nacionalnimi organi ter s Komisijo.

Prva ocena učinka Direktive je pokazala, da je bil od sprejetja in izvajanja Direktive v državah članicah dosežen velik napredek. Direktiva je vzpostavila visoke evropske standarde za uveljavljanje različnih pravic, ki so zavarovane z neodvisnimi pravnimi sistemi (kot so avtorske pravice, patenti, blagovne znamke in modeli ter geografske označbe in žlahtniteljske pravice).

Vendar sta kljub splošnemu izboljšanju postopkov uveljavljanja pravic število in finančna vrednost kršitev pravic intelektualne lastnine še vedno zaskrbljujoča. Eden od razlogov za to je, da je zdaj zaradi interneta na voljo veliko več možnosti za kršenje pravic intelektualne lastnine. Pri pripravi Direktive se ta izziv ni upošteval.

Druga vprašanja, ki bi jim bilo morda treba nameniti posebno pozornost, so uporaba začasnih in previdnostnih ukrepov, kot so sodne odredbe, postopki za zbiranje in zavarovanje dokazov (vključno z razmerjem med pravico do obveščenosti in varstvom zasebnosti), pojasnitev pomena različnih popravnih ukrepov, vključno s stroški uničenja, in izračun odškodnine.

KAZALO

POVZETEK 2

1. Uvod 3

2. Cilji Direktive o uveljavljanju pravic 5

3. Za učinkovitejše varstvo pravic intelektualne lastnine in boljše delovanje notranjega trga bi bile lahko potrebne pojasnitve 5

3.1. Posebni izzivi digitalnega okolja 5

3.2. Področje uporabe Direktive 5

3.3. Koncept posrednikov in učinkovitost sodnih odredb 6

3.4. Vprašanje pravega ravnovesja med pravico do obveščenosti in zakoni o zasebnosti .. 7

3.5. Izravnalni in odvračilni učinek odškodnin 7

3.6. Korektivni ukrepi 8

3.7. Drugo 8

4. Sklepne ugotovitve 9

1. UVOD

Za spodbujanje inovativnosti in ustvarjalnosti je bistveno, da se poiščejo učinkoviti načini za uveljavljanje pravic intelektualne lastnine. To poročilo vsebuje prvo oceno izvajanja in učinka Direktive 2004/48/ES o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine[1] (v nadaljnjem besedilu: Direktiva). To oceno je treba pripraviti v skladu s členom 18 Direktive, pri čemer temelji na oceni razvoja Komisije in povratnih informacijah držav članic iz nacionalnih poročil, ki vsebujejo stališča industrije, pravnih strokovnjakov, zvez potrošnikov in drugih zainteresiranih strani.

Na podlagi prejetih informacij je mogoče ugotoviti, da je Direktiva močno in pozitivno vplivala na varstvo pravic intelektualne lastnine v skladu s civilnim pravom v Evropi. Direktiva je vzpostavila preprost okvir za uveljavljanje pravic intelektualne lastnine, s katerim se na splošno zagotavlja primerljivo varstvo tudi zunaj nacionalnih meja. Učinkovitost uveljavljanja pravic intelektualne lastnine v EU se je povečala zlasti zaradi uvedbe domnevnega avtorstva in lastništva (člen 5), možnosti „vzorčenja“ pri zbiranju informacij (člen 6), začasnih ukrepov za zavarovanje dokazov (člen 7) in možnosti sprejetja sodnih odredb zoper posrednike (člena 9 in 11).

[1] UL L 157, 30.4.2004, str. 16.

Ker pa je več držav članic zelo pozno preneslo Direktivo v svojo zakonodajo (postopek prenosa je bil končan šele leta 2009)[2], so izkušnje z uporabo Direktive omejene in je na voljo le malo sodnih primerov. Zato Komisija ni mogla pripraviti kritične gospodarske analize učinka Direktive na inovativnost in razvoj informacijske družbe v skladu s členom 18 Direktive.

Kljub tem omejitvam je ta prva ocena učinkovitosti Direktive pripravljena pravočasno. Več študij, ki so jih izvedle mednarodne organizacije in industrija, je pokazalo, da je število kršitev pravic intelektualne lastnine doseglo pomembno raven, pri čemer nekateri izdelki ogrožajo zdravje in varnost potrošnikov[3]. Komisija je v zvezi s tem v zadnjih dveh letih sprejela dve sporočili[4]. Z drugim sporočilom je bil med drugim ustanovljen Evropski opazovalni urad za boj proti ponarejanju in piratstvu, da bi se izboljšalo razumevanje kršitev pravic intelektualne lastnine ter vzpostavila platforma za predstavnike nacionalnih organov in zainteresiranih strani za izmenjavo zamisli in strokovnega znanja o najboljših praksah, razvoj skupne strategije uveljavljanja in dajanje priporočil oblikovalcem politike. Temu sta sledili dve resoluciji Sveta[5], ki sta podprli politiko Komisije. V poročilu, ki ga je sprejel Evropski parlament, je bila prav tako izražena podpora okrepljeni politiki, vključno s trdnim pravnim okvirom za boj proti ponarejanju in piratstvu[6]. Eden od glavnih razlogov za zaskrbljenost je tudi kršenje pravic intelektualne lastnine zunaj EU. Komisija te kršitve obravnava na različne načine, na primer z vključitvijo ambicioznih poglavij o pravicah intelektualne lastnine v dvostranske trgovinske sporazume in sodelovanjem pri mednarodnih pobudah, kot so sedanja pogajanja o trgovinskem sporazumu o boju proti ponarejanju[7].

Analiza je pokazala, da se nekatere določbe iz Direktive, vključno s povezavo z drugimi direktivami, v različnih državah članicah razumejo na različne načine ter da se v **praksi razlagajo in uporabljajo na različne načine**. Te določbe bi lahko upravičile nadaljnja pojasnila, da bi Direktiva postala povsem učinkovita.

Z **internetom** in digitalnimi tehnologijami je uveljavljanje pravic intelektualne lastnine dobilo dodatno razsežnost, ki pomeni izziv. Na eni strani je internet omogočil ustvarjalcem, izumiteljem in njihovim trgovinskim partnerjem, da so poiskali nove načine za trženje svojih izdelkov. Na drugi strani je omogočil tudi nastanek novih oblik kršitev, pri čemer se je izkazalo, da se je težko boriti proti nekaterim od njih.

V tem poročilu je izpostavljenih več konkretnih vprašanj, ki bi jih bilo morda treba pojasniti, zlasti zaradi prilagoditve Direktive novim izzivom, ki so povezani s sodobno digitalno družbo. To poročilo dopolnjuje delovni dokument služb komisije, v katerem so na voljo dodatne informacije in ozadje glede ugotovitev.

---

2 Rok za uveljavitev Direktive za takratnih 25 držav članic se je iztekel 29. aprila 2006. Za podrobnosti o postopku prenosa glej Prilogo 1 k delovnemu dokumentu služb Komisije, ki je priložen temu poročilu.

3 Glej na primer: http://www.iccwbo.org/uploadedFiles/BASCAP/Pages/OECD-FullReport.pdf; http://www.iccwbo.org/uploadedFiles/BASCAP/Pages/Building%20a%20Digital%20Economy%20-%20TERA(1).pdf.

4 Sporočilo Komisije z dne 16. julija 2008: „Strategija pravic industrijske lastnine za Evropo“, COM(2008) 465 konč.; Sporočilo Komisije: „Krepitev uveljavljanja pravic intelektualne lastnine na notranjem trgu“, COM(2009) 467 konč.

5 Resolucija Sveta z dne 25. septembra 2008 o celovitem evropskem načrtu za preprečevanje ponarejanja in piratstva, UL C 253, 4.10.2008, str. 1; Resolucija Sveta z dne 1. marca 2010 o krepitvi uveljavljanja pravic intelektualne lastnine na notranjem trgu, UL C 56, 6.3.2010, str. 1.

6 Resolucija Evropskega parlamenta z dne 22. septembra 2010 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine na notranjem trgu (2009/2178(INI)), A7-0175/2010.

7 Za podrobnosti glej: http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2005:129:0003:0016:EN:PDF.

2. CILJI DIREKTIVE O UVELJAVLJANJU PRAVIC

Zaradi razlik med sistemi držav članic za uveljavljanje pravic intelektualne lastnine je ogroženo ustrezno delovanje notranjega trga, te razlike pa tudi slabo vplivajo na izvrševanje materialnega prava v zvezi s temi pravicami. To pomeni, da se pojavijo ovire za čezmejne dejavnosti, zmanjša zaupanje v notranji trg in zmanjšajo naložbe v inovativnost in ustvarjalnost. Direktiva zbližuje nacionalne zakonodajne sisteme, da bi imeli imetniki pravic in organi držav članic na voljo minimalno in hkrati standardno sredstvo za boj proti kršenju pravic intelektualne lastnine.

Direktiva vključuje ukrepe civilnega prava v skladu s sporazumom TRIPS[8] v zakonodajni okvir EU. Direktiva presega minimalne določbe iz tega sporazuma, zajema pa na primer tudi odškodnine, popravne ukrepe in dokaze. Poleg tega Direktiva temelji na praksi iz zakonodaje držav članic, ki se je izkazala za najučinkovitejšo pred sprejetjem Direktive („pristop na podlagi najboljše prakse“). Države članice lahko določijo tudi kazni in pravna sredstva, ki so ugodnejši za imetnike pravic[9]. Direktiva zato določa minimalen in hkrati prilagodljiv zakonodajni okvir za uveljavljanje pravic intelektualne lastnine.

3. ZA UČINKOVITEJŠE VARSTVO PRAVIC INTELEKTUALNE LASTNINE IN BOLJŠE DELOVANJE NOTRANJEGA TRGA BI BILE LAHKO POTREBNE POJASNITVE

Analiza izvajanja Direktive v državah članicah je pokazala, da Direktiva določa trdne temelje za uveljavljanje pravic intelektualne lastnine na notranjem trgu, vendar bi bile pri tem lahko potrebne nekatere pojasnitve, da se preprečijo nejasnosti in prilagodi Direktiva novim izzivom, ki jih prinaša zlasti današnje digitalno okolje.

3.1. Posebni izzivi digitalnega okolja

Ker se lahko internet uporablja za več namenov, je zelo preprosto na različne načine kršiti pravice intelektualne lastnine. Blago, ki krši pravice intelektualne lastnine, se prodaja prek interneta. Iskalniki pogosto omogočajo goljufom, da privabljajo uporabnike interneta na svojo stran z nezakonito ponudbo, ki je na voljo za prodajo ali prenos. Izmenjava vsebin, zaščitenih z avtorskimi pravicami, je postala splošno razširjena, kar je delno posledica dejstva, da razvoj zakonite ponudbe digitalnih vsebin ne more slediti povpraševanju, zlasti v čezmejnem smislu, zato veliko državljanov, ki sicer spoštujejo zakone, množično krši avtorske in sorodne pravice v obliki nezakonitega nalaganja in razširjanja zaščitenih vsebin. Veliko spletnih strani se uporablja za gostovanje ali omogočanje razširjanja zaščitenih del brez soglasja imetnikov pravic prek spleta. V zvezi s tem bi bilo morda treba jasno oceniti omejitve veljavnega pravnega okvira.

3.2. Področje uporabe Direktive

Direktiva se uporablja za vse kršitve pravic intelektualne lastnine, ki so zavarovane z evropsko ali nacionalno zakonodajo, in ne vsebuje nobenih opredelitev pravic intelektualne lastnine, ki jih zajema. Čeprav ima ta prilagodljivi pristop več prednosti, so države članice zaradi različnih razlag pojma „pravica intelektualne lastnine“ pozvale Komisijo, naj objavi

---

[8] Sporazum o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine (sporazum TRIPS) iz leta 1994; Sklep Sveta (z dne 22. decembra 1994) o sklenitvi sporazumov, doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986–1994), v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (94/800/ES), UL L 336, str. 1.

[9] Glej člen 2(1) Direktive.

minimalen seznam pravic intelektualne lastnine, za katere meni, da sodijo v področje uporabe Direktive[10].

Tudi po objavi tega pojasnila Komisije še vedno obstaja nekaj nejasnosti v zvezi s tem, ali so zajete nekatere pravice, ki so zavarovane z nacionalno zakonodajo. Te nejasnosti so zlasti povezane z domenskimi imeni, nacionalnimi pravicami za zadeve, kot so poslovne skrivnosti (vključno z znanjem in izkušnjami), in drugimi dejanji, ki so pogosto zajeta v nacionalni zakonodaji o nelojalni konkurenci, kot so piratske kopije in druge oblike „konkurence na robu zakona“. Kaže, da so te oblike neprimernega poslovnega ravnanja prav tako vedno pogostejše. Pogosto imajo škodljive učinke za imetnike pravic, ogrožajo inovativnost in imajo le kratkoročne koristi za potrošnike. Lahko bi bilo koristno, da se dodatno ocenita ta negativni pojav in potreba po vključitvi minimalnega seznama pravic intelektualne lastnine v Direktivo.

3.3. Koncept posrednikov in učinkovitost sodnih odredb

Direktiva določa zelo široko razlago koncepta „posrednikov“, pri čemer vključuje vse posrednike, „katerih storitve uporablja tretja stranka za kršitev pravice intelektualne lastnine“. To pomeni, da veljajo ukrepi iz Direktive celo za posrednike, ki nimajo neposrednega pogodbenega razmerja ali povezave s kršiteljem.

Kljub temu sodišča v državah članicah običajno zahtevajo precej trdne dokaze. Poleg tega je še vedno nekaj nejasnosti glede posrednikov in posebnih ukrepov, ki veljajo v zvezi z njimi glede prispevanja h kršitvam ali omogočanja kršitev, ne glede na njihovo odgovornost.

Posredniki, ki prevažajo blago, za katerega obstaja sum, da krši pravice intelektualne lastnine (kot so prevozniki, špediterji ali ladijski zastopniki), imajo lahko vodilno vlogo pri nadzoru razširjanja blaga, ki krši pravice intelektualne lastnine. Internetne platforme, kot so spletne tržnice ali iskalniki, imajo lahko prav tako pomembno vlogo pri zmanjševanju števila kršitev, zlasti s preventivnimi ukrepi ter politiko „prijave in odstranjevanja“.

Ponudniki internetnih storitev so prav tako ključni za način delovanja spletnega okolja. Zagotavljajo dostop do interneta in med seboj povezujejo omrežja, gostiteljske spletne strani in strežnike. Kot posredniki med vsemi uporabniki interneta in imetniki pravic so zaradi nezakonitih dejanj svojih strank pogosto v kočljivem položaju. Zato zakonodaja EU že vsebuje posebne določbe, ki omejujejo odgovornost ponudnikov internetnih storitev, katerih storitve se uporabljajo za kršenje pravic intelektualne lastnine[11].

Ukrepi, ki jih je treba sprejeti v zvezi s posredniki, so zlasti povezani s pravico do obveščanja, začasnimi in previdnostnimi ukrepi (npr. začasne sodne odredbe) ali stalnimi sodnimi odredbami.

Direktiva dopušča državam članicam, da določijo, kdaj in kako se lahko izda sodna odredba proti posredniku. Za učinkovitost tega postopka bi bilo lahko koristno pojasnilo, da sodne odredbe ne smejo biti odvisne od odgovornosti posrednika. Poleg tega ugotovitve iz delovnega dokumenta služb Komisije, ki je priložen temu poročilu, kažejo, da zakonodajni in nezakonodajni instrumenti, ki so zdaj na voljo, ne zadoščajo za učinkovit boj proti spletnim

---

[10] Izjava Komisije o členu 2 Direktive 2004/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine (2005/295/ES), UL L 94, 13.4.2005, str. 37.

[11] Direktiva 2000/31/ES z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (Direktiva o elektronskem poslovanju), UL L 178, 17.7.2000, str. 1.

kršitvam pravic intelektualne lastnine. Glede na to, da imajo posredniki ugoden položaj pri prispevanju k preprečevanju in odpravi spletnih kršitev, bi lahko Komisija preučila, kako bi jih bolj vključila.

3.4. Vprašanje pravega ravnovesja med pravico do obveščenosti in zakoni o zasebnosti

Kršitelj ali druga oseba mora v skladu s pravico do obveščenosti zagotoviti imetniku pravic informacije o izvoru in distribucijskih omrežjih blaga, ki krši pravice intelektualne lastnine. Največji izziv v zvezi s to pravico sta potreba po upoštevanju zakonov o zasebnosti in varstvo osebnih podatkov.

Zdi se, da so pogoji za priznanje pravice do obveščenosti iz Direktive v nekaterih državah članicah zelo strogi, večinoma zaradi nacionalne zakonodaje o varstvu in hrambi osebnih podatkov[12]. Temu vprašanju bi bilo morda treba nameniti posebno pozornost. Nacionalna zakonodaja mora prav tako dopuščati, da sodišča uporabljajo zakonodajo EU o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine. Sodišče Evropske unije meni, da je treba vzpostaviti ustrezno ravnotežje med različnimi zadevnimi pravicami (kot sta pravica do varstva podatkov in lastninska pravica, ki vključuje pravice intelektualne lastnine)[13], glede na to, da sta v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah[14] varstvo podatkov/zasebnost in varstvo intelektualne lastnine priznani kot temeljni pravici.

Evropski pravni okvir o varstvu osebnih podatkov[15] na eni strani in uveljavljanju pravic intelektualne lastnine na drugi strani je nepristranski, ker nobeno pravilo ne določa, da ima pravica do zasebnosti na splošno prednost pred lastninsko pravico ali obratno. Nacionalni zakoni o izvajanju različnih direktiv morajo biti zato pripravljeni tako, da je v vseh primerih mogoče vzpostaviti ravnovesje med temi pravicami, da se lahko z določbo o pravici do obveščenosti učinkovito zavarujejo pravice imetnikov pravic, ne da bi se ogrožale pravice, povezane z varstvom osebnih podatkov. Potrebne bi bile lahko dodatne ocene v zvezi s tem, v kolikšni meri so zakoni držav članic in način njihove uporabe skladni s temi zahtevami. Po potrebi bi bilo morda treba obravnavati načine za izboljšanje stanja in vzpostavitev ravnovesja med zadevnimi pravicami.

3.5. Izravnalni in odvračilni učinek odškodnin

Ukrepi, postopki in pravna sredstva iz Direktive morajo biti učinkoviti, sorazmerni in odvračilni. Zdaj so odškodnine, dodeljene v zadevah, povezanih s pravicami intelektualne lastnine, razmeroma nizke. Le nekaj držav članic je poročalo, da se je zaradi izvajanja Direktive znesek dodeljenih odškodnin zvišal.

---

12 V študiji o uveljavljanju avtorskih pravic prek spleta in varstvu podatkov v nekaterih državah članicah iz leta 2009 (Hunton in Williams, Bruselj, http://ec.europa.eu/internal_market/iprenforcement/docs/study-online-enforcement_en.pdf) je navedeno, da sta primera za to Avstrija in Španija.

13 Sodba Sodišča z dne 29. januarja 2008 v zadevi C-275/06, Productores de Música de España (Promusicae) proti Telefónica de España SAU; sodba Sodišča z dne 19. februarja 2009 v zadevi C-557/07, LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungschutzrechten GMBH proti Tele2 Telecommunication GMBH.

14 Člena 7 in 8 ter člen 17(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (2000/C 364/01), UL C 364, 18.12.2000, str. 1.

15 Zlasti Direktiva 95/46/ES o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov, UL L 281, 23.11.1995, str. 31, ter Direktiva 2002/58/ES o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij, UL L 201, 31.7.2002, str. 37.

Glede na informacije, ki so jih predložili imetniki pravic, se zdi, da dodeljena odškodnina ni učinkovita pri odvračanju potencialnih kršiteljev od sodelovanja pri nezakonitih dejavnostih. To zlasti velja, kadar je odškodnina, ki jo dodeli sodišče, nižja od dobička kršiteljev.

Glavni namen dodeljevanja odškodnin je zagotavljanje, da so imetniki pravic v enakem položaju, kot bi bili, če kršitve ne bi bilo. Vendar se zdi, da so zdaj dobički kršiteljev (neupravičena bogatitev) pogosto veliko višji od dejanske škode, ki jo ima imetnik pravic. V takih primerih bi se lahko preučilo, ali bi morala biti sodišča pristojna za dodelitev odškodnine, ki bi ustrezala neupravičeni bogatitvi kršiteljev, čeprav bi odškodnina presegala dejansko škodo, ki jo ima imetnik pravic. Prav tako bi bilo morda treba pogosteje uporabiti možnost dodeljevanja odškodnin za gospodarske posledice in moralno škodo.

Kadar je kršitelj pravna oseba in imetnik pravic ne dobi odškodnine, ker kršitelj nima premoženja, ker je bil likvidiran ali je zaradi katerega koli drugega razloga plačilno nesposoben, bi bilo treba ugotoviti, ali lahko imetnik pravic v skladu z nacionalno zakonodajo zahteva odškodnino od generalnega direktorja podjetja, in, če je to mogoče, kakšni so pogoji za to.

3.6. Korektivni ukrepi

Kot je podrobneje zapisano v delovnem dokumentu služb Komisije, bi bilo morda treba dodatno pojasniti opredelitev „popravnih ukrepov“. Zlasti je v večini nacionalnih zakonodaj nejasno razlikovanje med „odpoklicem“ in „nepreklicno odstranitvijo“ blaga, za katerega se ugotovi, da krši pravice intelektualne lastnine, iz komercialnih tokov. Poleg tega bi se morda dalo pojasniti, na kakšen način se ti ukrepi uporabljajo, če blago ni več v lasti kršitelja.

Nazadnje, kar zadeva stroške uničenja blaga, ki je predmet kršitve, bi bilo morda treba preučiti, kako bi se zagotovilo, da bi lahko sodišče plačilo teh stroškov naložilo neposredno neuspeli stranki.

3.7. Drugo

Analiza izvajanja Direktive v državah članicah je pokazala, da obstaja še več drugih vprašanj, ki bi jih bilo morda treba dodatno obravnavati na ravni EU.

Predvsem se zdi, da države članice zelo redko sprejmejo neobvezne klavzule iz Direktive (npr. v zvezi z nalogom, ki sodnemu uradniku omogoča vstop v prostore domnevnega kršitelja in obravnavanje stanja. Nekatere države članice te neobvezne klavzule niso uvedle v civilne postopke, tako da je tovrsten ukrep na voljo zgolj v okviru kazenskih postopkov). Še redkeje pa države članice v skladu s členom 2(1) sprejmejo pravila, ki bi bila za imetnike pravic ugodnejša od pravil iz Direktive. Razloge za to bi bilo mogoče podrobneje obravnavati. Prav tako bi bilo mogoče dodatno preučiti povezavo med zahtevo v zvezi s „komercialnim obsegom“ (tj. zahteva, da je kršitev storjena zaradi neposredne ali posredne gospodarske ali komercialne koristi) in pravico do obveščenosti v skladu s pravili držav članic.

Drugič, oceniti bi bilo mogoče možnosti, ki so na voljo za reševanje težav v zvezi z zbiranjem dokazov v čezmejnih primerih, in potrebo po natančnejši opredelitvi primerov, v katerih lahko z informacijami „razpolaga“ stranka v sodnem postopku (člen 6(1)). Dodatno bi bilo morda treba oceniti tudi, ali veljavna pravila o zbiranju dokazov v zadevah, ki vključujejo zaupne informacije, pomenijo praktične težave, zlasti v okviru začasnih ukrepov in v primerih, ko obstajajo različne nacionalne opredelitve pojma zaupnosti.

Nazadnje bi se lahko preučila koristnost uskladitve sekundarne uporabe blaga, ki krši pravice intelektualne lastnine, in mogoče težave, povezane s tako uskladitvijo.

4. SKLEPNE UGOTOVITVE

Kršitve pravic intelektualne lastnine povzročajo obsežno gospodarsko škodo. Veliko izdelkov, ki kršijo pravice intelektualne lastnine, zdaj pomeni resnično nevarnost za zdravje in varnost potrošnikov. Ustrezno varstvo pravic intelektualne lastnine je bistveno za spodbujanje inovativnosti in kulture v gospodarstvu, ki je konkurenčno, ustvarja bogastvo in temelji na znanju. Drugačni interesi morajo biti skrbno uravnoteženi. V zvezi s tem bo Komisija še naprej dejavno sodelovala z vsemi zainteresiranimi stranmi.

Osrednji sklepi te prve ocene Direktive so, da je Direktiva močno in pozitivno vplivala na varstvo pravic intelektualne lastnine na področju civilnega prava v Evropi. Postalo pa je očitno, da se pri pripravi Direktive ni upoštevalo izzivov, ki jih uveljavljanju pravic intelektualne lastnine postavlja internet. Poleg tega bi se lahko nekatera vprašanja nadalje obravnavala. Med drugimi so to uporaba začasnih in previdnostnih ukrepov, kot so sodne odredbe, postopki za zbiranje in zavarovanje dokazov (vključno z razmerjem med pravico do obveščenosti in varstvom zasebnosti), pojasnitev pomena različnih popravnih ukrepov, vključno s stroški uničenja, in izračun odškodnine.

Da bi odločitve Komisije glede morebitnih nameravanih prihodnjih ukrepov temeljile na poznavanju čim več pomembnih dejstev ter da bi nadgradili temeljito delo, ki ga Komisija začenja v zvezi z oceno učinka na področju iz tega poročila, bo Komisija z veseljem sprejela vsak odziv Evropskega parlamenta, Sveta ministrov, držav članic, Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ter vseh drugih zainteresiranih strani na to poročilo, in sicer do **31. marca 2011**.